

Békeharang.

Megjelenik minden hó 1.-én és 15.-én.

Előfizetési díj egész évre: 1 korona.

A bécsi konferencia.

Kettős szükségét éreztük az idei konferenciának. Először, mert a tavalyi elmaradt a háború miatt, másodszor, mert a háború sok tekintetben rendkívüli állapotot teremtett, melynek megszűnését reméltük a konferenciától. És joggal. Az évi konferencia igen sokat jelent a metodista egyházban. Számot kell adni a munkásoknak cselekedeteikről, tanácskozások folynak a misszió javáról és újra kijelöltetnek a személyek és eszközök a munka folytatására. Ezért jobban dobog a prédikátor szíve, ha erre a konferenciára készül. Érthető, ha újra meg újra könyörög az Úrhoz, hogy intézze maga a konferencia ügyeit.

Minden missziói munkás, lelkész vagy prédikátor egyaránt csak *egy évre* nyer megbízást bizonyos munka folytatására. Ez év elteltével újra megfontolás tárgyává tétetik, jó lesz-e ennek vagy annak ugyan arra a helyre visszamennie, vagy pedig jobb lesz, ha másutt próbálja meg az Úr országát terjeszteni. És azért is fontos az évi konferencia az igehirdetőre nézve, mert maga is a rá nézve legalkalmasabb helyre áhitozik jutni.

De számos gyülekezet is reménykedve tekint az évi konferenciára. Sokan azzal a kérdéssel fordulnak a püspökhöz, hogy immáron hozzájuk is küldjön valakit, aki teljes erejével terjesztené náluk az Úr országát. Fognak-e kapni valakit, vagy ismét egy újabb éven át kell várakozniok remenységük beteljesülésére? Ez a nagy kérdés! Ezért imádkoznak. Az Úr azonban tudja, hogy kinek mi van javára és azért ha imádkozunk, soha sem feledjük el hozzátenni: „Nem az én, hanem a *Te* akaratod teljesüljön!”

Csak az aki meg tud nyugodni Isten akaratában, csak az aki letud mondani saját akaratának érvényesítéséről, csak az, aki bizalommal tekint fel az Úrhoz, csak az lehet igazán boldog és csak az remélhet különös áldásokat az évi konferenciától.

A bécsi konferencia az idén május 13.—16.-ig tartott. Az elnöki székben Dr. Nuelzen J. L. püspök ült. A konferencia színhelye a bécsi Trautsohngassében levő metodisták temploma, egy szép, tágas nagyterem. A bé-

csi házat, mint ismeretes von Langenau bárónő ajándékozta 1891-ben a gyülekezetnek. A ház egy szép háromemeletes nagy épület, amelynek magassföldszintjén van berendezve a templom. Az első emeleten van a lelkészlak és a harmadik emeleten a Betania Diakonissza otthon. A többi helyiségek ki vannak bérelve lakásoknak. A ház Bécs legelőkelőbb részében áll. A nyolcadik kerület határos az első kerülettel, amelyben a Burg (királyi vár) van. És a nyolcadik kerület első utcája a Trautsohngasse, úgy hogy alig néhány percnyi séta onnan a királyi várig, a parlamentig, a városházáig, a múzeumhoz.

A bécsi konferencia lefolyásáról, a mai számunkban amennyire a hely engedi, részletesen számolunk be. Reméljük, hogy a kedves olvasóink érdeklődéssel fogják olvasni az erre vonatkozó közleményeket.

A konferencia előestéje.

Nemcsak idehaza a családban, de még az egyházban is érezni lehet a háború következményeit. A múlt évben éppen a háború miatt nem lehetett a nagy évi konferenciát megtartani. Ki hitte volna, hogy még ez éven is tartani fog az és pedig nagyobb mértékben mint tavaly? A prédikátor testvérek dacára, hogy a konferencia május 13.-ára lett össze hívva — többen már 10.-én indultak utnak és különös képet nyújtott amikor 12.-én reggel a bácskai testvérek megérkeztek Bécsbe, mindegyiknél 2—3 csomag is volt, bácskai hadikenyérrel. A bécsi testvérek ugyanis le irtak, hogy lehetőleg kenyérral jól felszerelve tegyék tiszteletünket, mivel ott kenyér nem kapható. Ezt figyelembe véve egy kocsiba rakodtunk Bécsben és úgy indultunk a Trautsohngassebe. A kocsit úgy festett Bécsnek utcáin, mintha valami harc-téri menekült cók-mókját rakták volna rá, hanem az étkezéseknél már jobban festett a „bácskai kenyér“.

Szerdán 12.-én este fél nyolc óraker kezdődött az üdvözlő gyülekezet. Itt már erősen lehetett érezni a háború következményét. Az amugy is „kicsiny sereg“ bizony nagyon kicsinyre olvadt le. Négy testvér hiányzott

amikor Melle testvérünk — aki csak az imént jött vissza a német hadseregből — üdvözölte a bécsi gyülekezet nevében a testvéreket. Utána pedig Öksze testvér, a bécsi gyülekezet egyik oszlopos intéző tagja üdvözölte szintén a bécsi testvérek nevében a prédikátorokat. Mind a két testvér üdvözölő beszédéből erősen kiértett a háborús hangulat. Puskaropogás, ágyúdörgés, gránát robbanás, hadi lárma, sebesültek jajja, haldoklók sóhaja árva és özvegyek zokogása vegyült itt össze. A mazuri tavaktól egész Antiváriig, Yperntől, Mühlhausenig elvonult szemünk előtt a harc borzalma, és csengett fülünkbe a hádi zürzavar viszhangja. A jelenlévők erősen megindulva hallgatták a beszédek. És amikor így a háború borzalmai a szemünk előtt állottak, lépett elő Bargmann testvér és üdvözölte a konferenciát, és hirdette, hogy „Az Úr közel vagyon“ (Fil. 1, 5).

Az Úr közel van a hadbavonuló katonához. A legtöbb katonánál bibliát, vallásos iratot, énekes könyvet lehet látni, és majdnem valamennyi imádkozik. Az Úr közel van ezekben a napokban hozzánk is, bár kicsiny számban vagyunk. Az ellenség sok, de ez nem számít. Milyen kicsiny Németország és Ausztria és Magyarország, és mégis a világ három legnagyobb hatalmasságával és egy pár kisebb állammal állanak szemben és milyen eredménnyel! Éppen ezekben a napokban látjuk, hogy fut a muszka medve csapataink elől. Mint merült el a büszke hajó-óriás egy kis tengeralattjáró hajócska lövegeitől. Nincs okunk a félelemre habár megfogytunk is. Bátran fel a harcra; „az Úr közel vagyon.“

Jegyezte: Kuszli Márk.

Valami a konferencia ügymenetéből.

Csütörtökön május 13.-án reggel 9 óra körül gyűltünk össze a Trautsohngassei imateremben. Szép tavaszi nap árasztotta el fényével a nagyszámban összegyűlt híveket. A püspök szép beszédet tartott a mennybe-menetel ünnepe alkalmából, amit az Úr-acsora kiosztása követett. Mindnyájan felbuzdulva és megerősödve távoztunk ez összejövetelről.

Tízpernyi szünet után ismét összejöttek a konferencia tagjai, most már a konferencia folyó ügyeinek elintézésére. A konferencia tagjainak névsorát a titkár felolvasta. Ezek jelen vannak mindnyájan kivéve Dardi trieszti lelkészt, aki e nyugtalan helyzetre való tekintettel távolmaradt és kimentősöt

kérte. Ezenkívül távolmaradt a konferencia két próbatagja Gläser és Mann prédikátorok, akik a hadrakelt seregnél vannak. A segédek, Malács, Kuszli és Sebele testvérek jelen vannak, de Hahn testvér szintén bevonult.

Ezután Melle szuperintendens üdvözli meleg szavakban az elnöklő püspököt, akit több évi érintkezés után mindnyájan annyira megszerettünk.

Hasonlóképen üdvözli a püspököt a bécsi gyülekezetek nevében Riedinger lelkész. Mindkettőnek őszinte köszönetét fejezi ki a püspök.

Most még néhány ügymeneti kérdést intéz el a konferencia. Nevezetesen megválasztják a konferencia hivatalnokait: a titkárt, a statisztika vezetőjét, a pénztárnokot és a bizottságokat.

Délben 1/2 órakor a „Betania“ diakonissza otthonban a konferencia tagjai és néhány vendég társasbédre jöttek össze. Ez így történt mindennap, a vasárnapot kivéve, amikor egész napon át „az ifjusági keresztény egyesület“ házábantartottuk összezejöveleinket és ahol étkeztünk is.

Csütörtök délután a „Betania“ katonai kórháza javára hangverseny volt. Kropf professzor és Gärtner kisasszony közreműködésével igazán művészi darabokat élvezhettünk. Volt zongora, gordonka és ének szám, azonfelül két igazán meghatározó szavalat és néhány víg tréfás tartalmú hosszabb költemény. Az utóbbiakat maga a közismert bécsi költő és művész adta elő. E hangverseny a mérnökök és építészek egyesülete nagytermében volt megtartva.

Este a mi kedves püspökünk Dr. Nuel-sen tartott élénk érdeklődés mellett előadást „Világháború és világmiszió“ cím alatt.

Pénteken reggel a püspök 1. Kor. 1, 1–12. részt magyarázta a Szentírásból. A prédikátor nem élvezésre és kényelemre van elhíva, hanem munkára, önfeláldozásra és szenvedésre. Ez ennek a gyönyörű résznek főtartalma és ezt iparkodott a főpásztor mindnyájunk szívébe mélyen belevésni.

Ismét tízpernyi szünet után a konferencia ügymenetére tértünk át. A konferenciai viszonylatok intézésére megválasztott bizottság jelentése került napirendre. Malács Gusztávot ajánlja a bizottság a konferenciába próbára való felvételre. Malács testvér három évet töltött a teológiai szemináriumban Frankfurton. A háború kitörése megakadályozta abban, hogy a negyedik évet is eltöltse ott. A nagy prédikátor-hiány következtében a szuperintendens helyettese Januárban Verbszra küldte, hogy ott legalább részben töltsen be a beállott hiányt. Itt Malács test-

vér odaadó szeretettel és mindig nagy szolgálatkészséggel működött a számára kijelölt munkában. Így a felügyelő lelkésze és a verbászi 1/4 évi konferencia is egyhangúlag ajánlhatta felvételre. A konferencia az ajánlatot magáévá teszi és a felvételt megszavazza. Most már Malács testvér próba-prédikátor.

A vizsgáztató bizottság is beadta jelentését. A vizsgázók jó eredménnyel dolgoztak. Sajnos a háború e munkájukban is gátolta ifjú prédikátor testvéreinket. Most mindnyájan katonai szolgálatot teljesítenek és tanulmányuk befejezése későbbi időkre marad.

Pénteken délután a bizottságok dolgoztak, este pedig a délnémetországi konferencia kiküldöttje Völkner wiesbadeni lelkész tartott érdekes beszédet a bécsi második gyülekezet új és szép imatermében. Az ima nagy értékéről és gyönyörű eredményeiről szólt és saját tapasztalataival illusztrálta beszédét.

Szombaton reggel ismét 9 órakor gyűltünk össze, amikor Völkner testvérünk megtartotta a konferenciái prédikációt. Beszédének Fil. 2, 1—5. rész szolgált alapul. Tárnya: Krisztus érzelmeinek és szándékának ápolása az Ő szolgáiban. Az egymás iránti szeretet, egyértelműség és alázatosság nélkülözhetetlenek Isten szolgálatában.

A konferencia ez áldásos prédikáció után áttért az utolsó konferenciái ügyek elintézésére. Nevezetesen a legközelebbi konferenciái helyet állapítottuk meg. A bécsi, szenttamási és verbászi gyülekezetek hívták meg a konferenciát legközelebbi ülészakára. Rövid vita után egyhangúlag a szenttamási meghívást fogadja el a konferencia és a bécsi és verbászi meghívásért őszinte köszönetét fejezi ki.

Egy másik kérdés két prédikátor testvérünk felavatására vonatkozott. Úgy Gläser, mint Mann testvér sorra került volna a diakonusi szolgálatba való megválasztásra. Azonban mindkettő katona jelenleg. A püspök közli a konferenciával, hogy ő hajlandó volna a két testvért Németországban felavatni, ha erre alkalom kínálkozna ottani látogatásai alkalmával, abban az esetben, ha e konferencia, melyben ők jelenleg próba-prédikátorok, e szolgálatba megválasztaná őket. Néhány rövid felszólalás után a konferencia nevezett testvéreket diakonusi felavatásra ajánlja.

Szombat délután a schönbrunni császári parkba sétáltak ki a konferencia tagjai és vendégei. A gyönyörű parkban az üdítő levegő mindnyájunkat újra felfrissített a vasárnapi áldások fogadására.

Vasárnap délelőtt, délután és este „az ifjúsági keresztény egyesület“ nagytermében tartottuk meg gyülekezeteinket. Délelőtt a püspök, délután Wenzel Pál, volt misszionárius a bismark archipeli emberévők között, tartottak beszédet és este prédikátor-szeretvendégség volt, amelyen ősi szokás szerint a prédikátorok tapasztalataikból mondanak el egyet-mást. Ezután a püspök néhány meleg és buzdító szó után felolvasta a prédikátorok új elhelyezési jegyzékét, amely szintén e lap más helyén olvasható. A püspök imájával és áldásával a konferencia elnapoltatott.

A konferencia vasárnapja.

Néhány gondolat a püspök ünnepi beszédéből.

A 46. zsoltár hatalmas igéi voltak amelyek Dr. Luther Mártont az „Erős várunk az Úr Isten“ című ének megírására lelkesítették. Ezen zsoltár kettős felhívást tartalmaz. Először azt mondja: „Ismerjétek el, hogy én vagyok az Isten“. Azután „csendesedésre“ szólít fel, mert semmi sem csendes körülöttünk. A világ telve van a háború zajával. Olyan viszonyok között élünk, amelyekben nehéz csendesnek lenni.

Hányan kérdik aggodva él-e még a férjem, él-e a fiam vagy fivérem: De nem csak azoknál fészkelte be magát a gond és nyugtalanság, akiknek rokonai a harctéren vannak, hanem azoknál is akiknek nincs kiút senkijük sem. A mindennapi kenyér gondja sokakat kétségbe ejt. Mi lesz hazánkkal, fogunk-e győzni? „Csendesedjétek“ mondta Jézus. „En gondoskodom rólatok. Hagyjátok hiába való aggodalmaitokat. Ismerjétek el, hogy én vagyok az Isten. „Csendesedjél“ ezt könnyű mondani, de nem könnyű cselekedni, hogy ha az istenismeret nem jönne hozzá. Ezen üzenet nagy hatással bír az emberiségre. Ezren és ezren úgy éltek, mint ha nem létezne Isten. Szenvedély, önzés, gonosz kívánságok és gőg fészkeltek be magukat az emberi szívbe. Idegen isteneket kerestek, mint a művészet, tudomány, haladás. Nem csak az istentagadók hagyták el Istent, hanem olyanok is akik már imádták őt. Sok szívben lábra kapott a szeretetlenség és az irigység. Ezen háború felszínre hozza a nemzet bűneit. Eljö az ítélet, amelyen sok minden ami el lett takarva nyilvánosságra fog kerülni. Isten előtt az „igen“ és a „nem“ „nem“. „En vagyok az az Isten, aki igazságos, ezt mutatja az izraeliták története és ugyanezt mutatja a világtörténelem. Hála legyen Istennek ezért,

a háborúságok közepette. Ismerjétek el, hogy én vagyok az Isten. Sokan megismerték Őt. Istennek hála ezért. Nem csak kint a harctéren van küzdelem, hanem létezik egy hasonló küzdelem a sötétség hatalmával, amelyben minden keresztény részt vesz.

E nagy háború idején jobban megismertük az örökkévalóság Istenét. Ő békét ad, hogy ha ő jónak gondolja. Mi pedig előtte leborulunk és bevalljuk neki, hogy nem voltunk eléggé csendesek. Imádkozunk, hogy nemzetünk istenismeretre jusson, mert erre van szüksége.

Jegyezte: Sebele Gy.

Wenzel misszionárius beszédéből.

A Bismark Archipel 1537-ben fedezték fel. Egy akkori történetíró mondja, hogy lakói emberevők. Olyan gonoszok, hogy még az ördögök is tanulhatnak tőlük. És e történetírónak igaza van. Ilyenek ők még ma is. Éghajlata forró. A telet egyáltalán nem ismerik. Növényzete paradicsomi. A holdvilágos éjszakái megigézöek.

A sziget lakói mindenféle húst megessznek: még a kígyóét is. Bőrük színe kávébarna, fogazatuk igen erős, szemük barátságatlan. Feltűnő, hogy ezen vad nép, bár meztelenül jár, mégis erkölcsös és szemérmes: különösen a nők és a lányok. A kanakai nő sokkal erkölcsösebb, mint a mienk. Nagyon szeretik az európaiakat utánozni. Sokszor előfordul, hogy egy férfi felhúz egy cipőt és egy harisnyát vagy feltesz egy ócska cilindert és frakkot vesz fel és azután ropant sokat képzel magáról.

A gyermekek nagyon kedvesek, szeretik a misszionáriust, ezt tulu tulunak nevezik. Az istentisztelethez hozzám eljárt egy fiatal ember, aki nem csak hogy ember húst evett, hanem egy alkalommal egy misszionáriust is megölt. Ezen fiatal ember megtért és később még prédikátor lett belőle. Ebből látni hogy mily nagy erővel bír az evangélium. A misszionárius sokkal biztosabb fegyver nélkül, mint fegyverrel. A vad ember szereti, ha az ember megbízik bennük. Különös élvezettel kínozzák az állatokat. Ha például egy tyúkot ölnek akkor előbb lábát törik össze és szárnyát tépdésik meg és csak azután fojtják meg. Az állatokat egyáltalán nem ölik meg, hanem csak megfojtják. Munkálkodásom alatt sokakat óvtam meg a betegségtől és a haláltól. Ha egy családnak gyermeke születik és azon valami hibát vesznek észre, akkor valami módon megölik. Ha idősebb emberek megbetegednek, akkor hozzátartozói egy-két napig várnak. Ha nem javul meg vagy nem lesz egészséges, akkor megfojtják, hogy így mielőbb vagyonának

örökösei lehessenek. Sokakat egyszerűen megmérgeznek. Előfordul, hogy elevenen szétdarabolnak egy embert és szemeláttára húsát megsütik és megeszik.

Dacára annak, hogy ily módon mélyre süllyedt a kanakai nép, mégis képes az evangélium elfogadására és a megtérésre. Megható egy ilyen embert megtért állapotban látni. És hogy ha az istenismerete nem is oly tökéletes, mint a mienk, mégis oly tökéletes, hogy teljesen megváltoztatja őket. Ha az ember haláluk előtt megkérdezi őket, hogy miben bíznak, ilyenforma választ adnak: tudom hogy nagyon gonosz vagyok, de az Úr Jézusnak vére megtisztít minden bűnemtől. E nép igen bőkezű. Egy ízben több mint 72.000 koronát gyűjtöttek a misszióra. Még a gyermekeknek és csecsemőknek is kell adakozniok. Ha a lelki életben nem is annyira fejlődött mint mi, mégis látni rajtuk Isten csodatételeit. Milyen nagy lesz egykor a mi felelősségünk. Talán sokan a kanakaiak közül az örökkévalóságban az elsők lesznek és mi az utolsók. Bárcsak az Úr mint jobban serkentene bennünket a munkálkodásra.

Jegyezte: Sebele Gy.

Néhány gondolat a püspök úrvacsora beszédéből.

Csel. I, 1—9. Fil. II, 5—16.

Mikor 1913-ban utoljára együtt voltunk nem gondoltuk hogy ilyen rendkívüli viszonyok között jövünk össze újra. Az egész világ fegyverben áll. Ugyan nekünk nem szándékunk e külső helyzettel foglalkoznunk, mégis képtelenség figyelmünket attól távol tartani. De most fordítsuk tekintetünket a feltámadott Üdvözítőre, aki megdicsőült és akit a mai rettenetes viharban is hirdethetünk. Ő ma is ugyanaz aki tegnap volt. Az Ő gondolatait, szándékait, célját semmi és senki, még a jelen világfelfordulás sem változtathatja meg.

Az Ő ígérete Csel I, 8. versében olvasható. „Vesztetek erőt!” Csodálatos egy ígéret. Az Úr tanítványainál máris beteljesedett. Azok erősek voltak nem csupán tanúbizonyságot tenni, hanem szenvedni is és meg is halni a Megtartójukért. És Isten ígérete fenn áll mind örökké — ma is. A tanítványok epekedve pillantottak a jövőbe és aggódva kérdezték magukat: mi lesz, hogy lesz? Csakugy, mint mi ma. Mi is a háború végére várunk és aggódva gondolunk a végre. Mi lesz még? Meddig tart még? Mikor lesz vége e testvérgyilkos háborúnak?

De ne legyetek idegesek, mert ti nem tujatok minek mindennek kell még előbb megtörténni. Csupán egy tény áll rendületlenül, sziklaszilárdan: az Ő igérete: „vesztek erőt, minekutána a Szentlélek eljő reátok.” És éppen ma van kettős erőre szükségük: hordozni, vigasztalni, tünni.

Az igehirdetőknek is különös erőre van most szükségük a tanuságra. Ugyanis a jelen vallási megélénkülés csupán külsőleges. Az emberek szükségét érzik egy biztos menhelynek. Belátják, hogy semmi sem elég szilárd. Minden meginog. Így tekintenek fel a jó Istenhez és többet beszélnek róla, mint máskor. Ez azonban nem igazi keresztényi megismerés. Nem viszi az embereket büntudatra, bűnbánatra. Ezért kell a mi tanuságunknak erősnek lenni! Fel kell adni minden kicsinyes önző gondolkodást és magaviseletet és fenntartás nélkül kell odaszánni magunkat az Úr szolgálatába.

Jó példái ez önmagáról elfeledkező munkának a diakonisszák a jelen háborúban is. Kiteszik magukat minden fáradságnak nélkülözésnek, éhségnek, csak hogy valamilyen segítségre lehessenek a megsebesült hősöknek. A keresztény gyülekezettől is sokat fog megkivánni a közel jövő. Éppen a csendes munkában nyilvánul leginkább a Szentlélek ereje. Nem a szembeszökő nagy dolgokat kell hajhászni, hanem a csendes alázatos munkára kell törekedni.

Múljon el tőlünk minden ami földi és gyarló, múltó és hamis! Tisztítson meg minket a Szentlélek ereje és így emelkedjünk fel az Urhoz!

Az osztrák és magyar missziói konferencia prédikátorainak és kerületeinek jegyzéke az 1915—1916. évre.

Dr. Melle F. H. Ottó, szuperintendens és pénztárnok.

Budapest: Funk Márton.

Grác: Bargmann Hinrik A.

*Szenttamás**: E. H. N. Mann és egy segéd: Kuszli Márk.

Trieszt: Dardi Felix.

Újvidék: Jakob János.

*Verbász**: Gläser Klemensz, Malács Gusztáv és egy segéd: Sebele György.

Wien I. és II.: Melle F. H. Ottó, Riedinger Pál és egy segéd: Hahn Artur.

*-gal megjelölt kerületek említésekor a püspök közli, hogy amíg a kerületek prédi-

kátorai katonai szolgálatot teljesítenek, e helyeken is Jakob Jánost bizza meg a felügyelettel és a munka elvégzésével.

46. zsoltár.

Isten a mi oltalmunk és erős-ségünk! igen bizonyos segítség a nyomorúságban. Azért nem félünk, ha elváltoznék a föld, ha hegyek omlának is a tenger közepébe: zúghatnak, tajtékozhatnak hullámai; hegyek rendülhetnek meg háborgásától. Forrásaink árja megörvendeztetí Isten városát, a Felségesnek szent hajlékait. Az Isten ő közepette van, nem rendül meg; megsegíti Isten virradatkor.

Nemzetek zajognak, országok mozognak; kiereszti hangját megszeppen a föld. A seregek Ura velünk van, Jákob Istene a mi várunk.

Jöjjetek, lássátok az Úr tetteit, aki pusztaságokat szerez a földön; hadakat némit el a föld széléig; ívet tör, kopját ront, hadiszereket éget el a tűzben.

Csendesedjétek és ismerjétek el, hogy én vagyok az Isten! Felmagasztaltatom a nemzetek között, felmagasztaltatom a földön. A seregek Ura velünk van, Jákob Istene a mi várunk!

A bécsi metodista gyülekezet keletkezésének rövid története.

A bécsi gyülekezet és az egész belőle kiinduló munka, nem évszázados hű munkálkodás gyümölcse, mint ez Németországban a reformáció korszakában és a pietizmus idejében megvan. Rossz előfeltételek mellett és súlyos külső nyomás alatt állította itt fel Isten az Ő végtelen szeretetének emlékoszlopát, a mi gyülekezetünk alakjában.

Az 1870. háborús esztendőben volt, amikor a németországi wesleyáus metodista zsinat Dieterle prédikátort Bécsbe küldte, hogy itt a missziói munkát megkezdje. Másfél évi munkálkodás után lehetett fel-

venni az első próbatagot, 1871. év végén a statisztika 10 tagot jelentett.

Mégis csak az 1875. évben rendezték be az első imatermet a Millergasseban, amely imaterem 1878-ban a Mariahilferstrassera lett áthelyezve.

Rück János és Rösch F. prédikátorok tudnak bécsi munkálkodásuknak emez idejéből a nehézségekről, de Istennek sok csodálatos segédelméről is sokat beszélni.

Rück testvér hivatali tevékenysége alatt látszik a gyülekezet legtöbbet szenvedni. Rösch testvér működése alatt mutatkozik a könnyhullatások közepette végzett munka első gyümölcse. 1890-ben von Langenau bárónő találta meg az Urat a kicsiny gyülekezetben, amelyhez azonnal csatlakozott is. Ezzel az eseménnyel különböző munkára megnyílt az út és a nemes hölgy sem fáradságot, sem költséget nem sajnált, hogy az evangéliumot minél többeknek hirdethessék. Ha az akkori évi jelentéseket olvassuk, mély benyomást tesznek reánk és azt a meggyőződést nyerjük, hogy amaz idő a prédikátor és a gyülekezet számára áldásos idő volt.

Az 1891-dik esztendőben von Langenau bárónő jóságából a gyülekezet saját otthonát nyert. A bárónő Wesley halála napjának emlékére a Trautsohn-gasséban házat vásárolt a gyülekezetnek és ugyan azon év júniusában történt meg az átköltözködés az idegenből a saját otthonba.

1895-ben Möller R. testvér munkálkodása idején ébredés támadt. Sokan tértek meg és új élet virágozott mindenütt. Ebbe az időbe esik az ottakringi és rudolfsheimi munka kezdete is. Az utóbbiból keletkezett a bécsi második gyülekezet.

Az 1898-dik év a püspöki egyházzal való egyesülést hozta és így a gyülekezet az északnémetországi konferenciához csatlakozott. A már kibővített munkához jutott még a cseh munka és az Úr megáldott minden fáradságot.

A századforduló ismét nagyobb előmenetelt hozott. Möller lelkész Délmagyarországra nyert meghívást és a hirdetés igé sok gyümölcsöt termett. A munkát ott el lehetett kezdeni és ki is lehetett terjeszteni.

Az új század első tizede hozta a gráci meghívást, melynek Bargmann H. prédikátor engedett és ott is alakítható volt egy gyülekezet.

Ma a bécsi gyülekezet tagjainak és próbatagjainak száma kb. 300.

A konferencia programjából.

Szerkesztői rovat.

Mai számunkban az évi konferenciánkról számolunk be. A kedves olvasóink bizonyára érdeklődni fognak az iránt, hogy e rendkívüli viszonyok között milyen lefolyású volt ez a konferencia. Néhány beszédet külön közlünk kivonatossan. Bár e munka nem a legjobban sikerült, mégis némi fogalmat nyújthatnak az egész beszédről. Különös érdeklődésre számíthatnak a püspök beszédei és Wenzel misszionárius előadása. A konferencia után mondhatjuk: Az Úr közel volt hozzánk, igen velünk volt! És ott ahol az Úr van, ott csak áldás és békeség lehet.

Az új konferenciái év elején tekintsünk fel az Úrhoz. Ő tőle függ a jövő év sikere. Ne feledjük el naponta, hogy megadjuk az Úrnak azt, ami az Uré és bizonyosak lehetünk afelől, hogy a jó Isten nekünk is meg fogja adni azt, amire nekünk szükségünk lesz.

Aki az elhelyezési jegyzéket figyelemmel olvassa, egy-két változást fog észlelni. Nevezetesen át lett helyezve a „Békeharang“ szerkesztője is. Így a szerkesztőségünknek a címe is megváltozik. A viszonyokra való tekintettel azonban, az átköltözés alkalmával június hó második fele előtt nem fog végbe mehetni. A Szerkesztőségnek szánt közleményeket tehát kérjük egyelőre még verbászi címünkre küldeni.

Olaszország hadüzenete sokaknak újabb gondokat okoz. Királyunk szöze népeihez azonban feletté megnyugtatólag hat a felizgatott emberi szívre. Tudjuk, hogy Isten velünk van és így nem félünk. Végre a győzelem ugyis azoké lesz, akik Istennel harcoltak igazságosan. A 46. Zsoltárt is olvasva, meg kell hogy nyugodjunk, mert ez a tapasztalat már évezredekken át megállta helyét. Minél több lesz az ellenségünk, annál inkább bizzunk meg a jó Istenben, mert az Ő ereje és hatalma annál szembeszökőbben fog kinyilvánulni. Törekedjünk e vészes időben Isten dicsőségét öregbíteni!

Néhány testvérünkről már hosszabb idő óta nem nyertünk értesítést. Ez mindnyányunk szívét buzgó imádságra indítja. Fájna, ha egyiküknek is baja esett volna, de éppen úgy meg is akarunk nyugodni, ha Isten nagy megpróbáltatások után egyiket vagy másikat magához szólította volna. Ne feledkezünk el róla, hogy egyikünk ma, a másik holnap, de végre egyszer mindnyájan az Isten ítélőszéke elé kerülünk. Legyünk hát bölcsök és készüljünk fel erre a legfontosabb órára!

Apróságok Wesley életéből.

61. Wesley életének meghosszabbodása. Irországban derryaghyi Edvárd Gayer családjával együtt az első metodisták közé tartoztak. Saját számlájára egy kis templomot építtetett abban a faluban, amelyben lakott és házában egy úgynevezett proféta-szobát rendezett be a prédikátorok számára, ahol ezek mint vendégei laktak.

E hely Wesleynek egyik kedves tartózkodási helye volt. 1775 nyarán szokása szerint meglátogatta Irország északi részeit. Gayer baráti házában Wesleyt igen szívesen fogadták és mikor ott lázban megbetegedett, a legnagyobb gonddal ápolták.

Wesley e betegségében tett csodálatos tapasztalatáról a következő jegyzeteket csinálta naplójában: „Itt erőm elhagyott teljesen. Ágyba kellett feküdnöm, de mozogni nem tudtam. Emlékező tehetségem elhagyott és csaknem eszem is. Csupán Gayer kisasszony beszédét halottam még, aki anyjával ágyam mellett ült. Így két vagy három napon át feküdtem lázban, inkább holtan, mint elevenen. Nyelven megdagadt és szénfeketeségűvé lett, szívem egyideig már csak egész gyengén vert.

E pillanatban már a felépülésre való minden reménységet feladtak. Főrró imákat küldtek fel az Úrhoz életem meghosszabításáért és mint Ezekkiásnál, kérték Istent tizenöt év hozzáadásáért. Mialatt egyik prédikátor néhány benső barátjával így az Úr előtt fohászodott, Gayerné úrasszony hirtelen felkelt és így kiáltott: „A kérés megadatott!” Nemsokára rá Wesley felgyógyult és 1791 márciusáig élt, pontosan tizenöt év és nyolc hónapig.

62. Wesley felelete e kérdésre: »Hogyan tartható meg a metodizmus?« Miller Róbert lelkész 1783. évben Wesleyt megkérdezte, hogy mit kell tenni, hogy a metodizmust elevenen megtartsák, az ő halála után. Wesley erre a következő feleletet adta: „A metodistáknak ügyelniük kell tanításukra, tapasztalatukra, gyakorlati tevékenységükre és egyházrendjükre. Ha csak a tanításra ügyelnek, úgy az embereket betű-hívökké teszik; ha csak a tapasztalatra ügyelnek, úgy azokat érzelmi-keresztényekké teszik; hogy ha csak a gyakorlati tevékenységre ügyelnek, úgy azokat farizeusokká teszik és ha az egyház-rendre nem ügyelnek, úgy hasonlatosak lesznek azon emberekhez, akik bár iparkodnak egy kertben munkálkodni, de nem kerítik be, hogy az erdő vadjától megóvják.“

Milyen feltételek mellett nyerjük el a Szentlélek ajándékát?

1. Aki vágyik a Szentlélek ajándéka után, annak első sorban is *meg kellett találnia lelkének békességét a Krisztus kereszthalálában*, mint Istennel való megbékülésünk egyedüli és elégséges fundamentumában.

2. Aki a Szentlélek ajándéka után vágyik, annak *minden felismert bűnétől el kell szakadnia*. Mennyei Atyánk elé kell járulnunk s kérnünk Őt, hogy vizsgáljon át bennünket egészen, s hozza napfényre, ami nem tetszik neki külső vagy belső életünkben, és ha valamit megmutat nekünk, ami Előtte meg nem állhat, akkor *azzal szakítanunk kell*, bármilyen kedves is az előttünk. A bűnt teljesen meg kell tagadnunk, ha el akarjuk nyerni a Szentleket.

3. Aki a Szentleket el akarja nyerni, annak *nyíltan vallást kell tennie a Krisztusról a világ előtt*. A Szentlélek nem tölteti ki azokra, akik csak *titkon* akarnak tanítványok lenni, hanem csakis olyanokra, akik engedelmessékednek Krisztusnak s *Őröla vallást tesznek az emberek előtt*.

4. Aki el akarja nyerni a Szentleket, annak *egész életét át kell adnia Istennek*. Hozzá kell menned és így szólnod: „Atyám, itt vagyok. Drágán vásároltál meg. Tulajdonod vagyok. Lemondok minden igényről, hogy saját akaratomat cselekedjem, hogy magam kormányozzam életemet, hogy a saját utaimon járjak. Minden fenntartás nélkül átadom Neked magamat és mindent, ami az enyém. Küldj, ahová akarsz, használj, ahogy akarsz, tégy velem, amit akarsz — *Tied vagyok.*“

Ha Istentől valamit *visszatartunk*, bármily csekélység legyen is, úgy nagyon megkárosítjuk magunkat. De ha mindenünket oda adjuk Istennek, akkor mindent nekünk ad, ami az Övé.

Sok ember visszariad attól, hogy magát egész átadja Istennek, pedig *teljesen átadni magunkat Istennek az egyszerűen annyi, mint: teljesen átadni magunkat az örök szeretetnek*. Add át magadat az Atyának, aki bölcsőbb, mint bármely földi atya és gyöngédebb, mint bármely földi anya.

5. Aki a Szentleket elnyerni vágyik, annak *határozottan a Szentlélekért kell imádkoznia*. Jézus a mi Urunk így szól Luk. 11. 13: „Ha tehát ti, gonosz lótetekre, tudtok a ti fiaitoknak jó ajándékokat adni, *mennyivel inkább ad a ti mennyei Atyátok Szentleket* azoknak, akik azt Őtöle kérik?“ Kérd egészen egyszerűen Istent, hogy adjon Neked Szent-

lelket és várj, hogy meg is adja, mert megérté.

6. És végül, aki elakarja nyerni a Szentlelket, annak *hinni* kell, vagyis egyszerűen *szaván kell fogni* Istent. Isten legvilágosabb ígéretei is csak akkor szólnak *személyesen* nekünk, ha hiszünk bennük. Krisztus Urunk így szól: „Amit könyörgésteekben kértek: higgyétek, hogy megnyeritek és megszerzitek nektek.” Márk. 11, 24.

Ha a Szentlélekért imádkoztok, akkor Isten akarata szerint cselekedtek, így tehát tudhatjátok, hogy meghallgat benneteket és *megadta a kérdést*, mellyel Hozzá fordultatok. 1. Ján. 5, 14—15. Talán nem éreztek semmit, de *ne érzéseitekre tekintetek, hanem Isten ígéretere*. Higgyétek, hogy imátok meghallgattatott, higgyétek, hogy Isten megadta nektek a Szentlelket. És amit az Isten ígéje ígérétebe vetett *egyszerű hittel* elfogadtatok, azt tényleges *tapasztalatok* bizonyítani fogja.

Jól teszitek, ha gyakran vissza vonultok valamely csendes helyre, térdre borultak, föltekintetek a Szentlélekre és az életetek felett való — uralmat kezeibe teszitek le. Adjátok át neki az uralmat gondolataitok, képzelődéseitek, vágyaitok, életcéljaitok, elhatározásaitok, terveitek, szavaitok, cselekedeteitek, *egyszóval minden felett* és várjátok, hogy *uralkodói tisztét gyakorolni is fogja*.

A győzedelmes keresztény élet egész titka ebben rejlik: a bennetek lakozó Szentléleknek *szabad utat nyitni életeteknek minden részletében*.
Dr. Torrey.

Isten mindentudó.

A török szultán szobái úgy vannak elrendezve, hogy azokból láttatlanul figyelheti, hogy tanácsosai összejöveteleiken, hogyan viselkednek. — Isten észrevétlenül belát az emberi szív minden elrejtett zugába, mert Ő előtt semmi titok sincs. —

Círusról, a perzsák királyáról, valamint a pontuszi *Mitridátésről* és *Szicipióról* a római nemesről és *Mátyás királyról* az igazságosról, magasztalva beszéli a történelem, hogy hadseregükben valamenyi katonát ismertek és őket nevükön tudták szólítani. — *Temisztoklész* fejedelem Athén minden polgárát ismerte és mindegyik nevét tudta. — Ha *III. Frigyes* német császár egyszer valakivel beszélt és öt hosszú idő múlva újra látta, nemcsak azonnal megismerte magát, hanem keresztnevét is tudta. — De a mi Istenünk mindezeket túlesz. Egyedül Ő az aki a föld valamennyi kögyesét ismeri (2. Tim. 2. 19) és valamennyit nevével szólítja. (És. 43, 1). Ő téged is ismer, kedves olvasó.

Methodista istentiszteletek tartatnak:

Budapesten, VII., Rottenbiller utca 35.: Vasárnap d. e. 10 és d. u. 5 órákor, keddén és csütörtökön este 8 órákor.

VI., Petneházy utca 25. (Angyal föld): vasárnap és szerdán este 8 órákor.

Bácsfeketehegy, Petőfi utca 486.: Csütörtökön este 1/2 órákor.

Budakeszi: Vasárnap és Csütörtökön este 8 órákor.

Cservenka: Vasárnap d. u. 2 órákor.

Csuróg, Szük-utca 1211.: Vasárnap d. u. 3 és csütörtökön este 1/2 órákor.

Kishegyes: Időnkint.

Kiskér: Vasárnap d. u. 2 és Szerdán este 8 órákor.

Kucora: Vasárnap d. u. 3 és Péntek este 8 órákor.

Kula: Hétfő este 8 órákor.

Nagyszékely: Időnkint.

Óbecse, Mező utca 64.: Vasárnap d. e. 1/2 órákor és este 1/2 órákor és Péntek este 1/2 órákor.

Óker: Időnkint.

Ósód: Vasárnap d. e. 9 és este 7 órákor.

Szeged: Időnkint.

Szeghegy: Vasárnap d. e. 1/2 órákor, d. u. 2 és este 1/2 órákor; Keddén este 1/2 órákor.

Szenttamás: Vasárnap d. e. 1/2 órákor és este 1/2 órákor, Szerda és Csütörtökön este 1/2 órákor.

Tiszakálmánfalva: Vasárnap d. e. 9 és este 1/2 órákor; Szerdán este 7 órákor.

Újszivácz: Vasárnap d. e. 9 és este 7 órákor.

Újverbász, Rákóczi F. út 436.: Vasárnap d. e. 1/2 órákor és este 8 órákor; Szerdán este 8 órákor.

Újvidék: Jenőherceg utca 5.: Vasárnap d. e. 10 és este 1/2 órákor; Csütörtökön este 8 órákor.

Szeretettel meghívjuk! Mindenkit szívesen látunk!

Kiadja: a „Keresztény könyvesház” k. f. szöv. Budapest, VII., ker. Rottenbiller-utca 35. szám.

Felelős szerkesztő: Jakob János, Újvidék, Jenőherceg utca 5.

Nyomatott Boros György könyvnyomdájában Újverbászon.

Békeharang.

Megjelenik minden hó 1.-én és 15.-én.

Előfizetési díj egész évre: 1 korona.

Isten dicsősége.

Sokszor olyanformán látszik, hogy az emberek azért nem akarnak manapság a vallással közelebbi érintkezésbe lépni, mert nem remélik elég jó üzletnek. Sokan azért tartják a hívő embereket bolondoknak, mert azt hiszik, hogy ezek ráfizetnek jámbor meggyőződésükre. Lássuk hát, hogy tulajdonképpen, hogy is áll ez a dolog. Mi a vallás alapjában véve? Van-e neki valami kézzel fogható gyümölcse?

Mindenek előtt azonban szögezzük le, hogy a vallásos lélek sohasem kérdez, sohasem beszél így. A vallás nem üzlet. A vallás nem azt kérdi van-e haszon vagy ráfizetünk-e? A vallásosság szívünk ügye. A szívünk vágyódik és nyugtalan — minden külső viszonytól függetlenül — amíg nem nyugszik Istenben. És ezen vágyódás, ezen nyugtalanság kielégítése az, amit vallásosságnak mondunk.

Egy másik szempontból tekintve a vallásosság Isten dicsőségéért van. Tudjuk jól, érezzük a szívünkben, hogy nem önmagunkért vagyunk. Bennünket Valaki teremtett a mi boldogságunkra és az Ő saját dicsőségére. Mi a nagy Alkotót *Istennek* hívjuk. Tehát Isten minket úgy teremtett, hogy tökéletesen boldogok lehessünk, de ezt annyira összekötötte a saját dicsőségével, hogy csak úgy vagyunk igazán és teljesen boldogok, ha egyúttal az Ő dicsőségére élünk. Tehát csak *Vele* lehetünk boldogok, Nélküle sohasem! Így a vallásosság Isten dicsőíté-ének is mondható.

Tehát, ha bármilyen helytelen is az, ha valaki a vallásosság kérdésénél az anyagi hasznot is keresi, mégis mondhatjuk, hogy Isten dicsőségét nem öregbíthetjük anélkül, hogy ebből valamiképpen földi áldás is ne származnék.

Ezek után már most állapítsuk meg, hogy az ember léte tulajdonképpen csak egy alappal bír. Mi azért vagyunk, hogy Istent dicsőítsük. Ezt tudni, erről meggyőződve lenni, egy a boldogsággal. Ezt pedig nem tudni, egy a boldogtalansággal. Hány embernek van földje és birtoka, családja és egészsége, mindene, amit szem és száj megkíván és mégis oly boldogtalan, oly üres az élete, hogy unal-

mában azt sem tudja, mihez fogjon. Vannak ismét emberek, akik szűkös viszonyok között élnek, akik a testi egészségükben is fogyatékosak, akik meghúzódnak valahol, ahol nem igen tudnak róluik, de ha az ember bepillant egyszer családi életükbe, meggyőződik róla, hogy ezek igazán boldogok, ezek szíve teljes, igazi mennyei meleg szeretettel. És ha ez édes e boldogság titka után kutatunk ama meggyőződést nyerjük, hogy ezek az emberek boldogok, mert önmagukról megfeledkeztek és így nem is önmagukért élnek, hanem csak egy céljuk van, csak egyre vágnak, hogy Isten minél jobban dicsőíttessék általuk.

Nem vagy hát boldog, ha a külső helyzeted változik meg, hanem igenis boldog leszel azonnal, a külső helyzettől teljesen függetlenül, ha Isten dicsőségét keresed.

Igaz szeretet.

Szeretetet hangoztatnak
Nem csak érző emberek,
Ég, föld, hegy, völgy, felleget, szellő
Harsogtatják: szeretek!

De nem kívülről csírázik
Az érzelmek e faja,
Mélyen, mélyen a kedélyből
Fakad annak bimbaja,

Mert vajmi sokan gondolják
Hogy igazán szeretnek,
Azonban csak álmodoznak
S kábult fővel ébrednek.

A fémet nézik aranyának,
Bolygó fűzet csillagnak,
Valóság helyett a tünde
Árnyék után kapkodnak.

Oh, e hangok nem vezetnek
A templom csarnokába,
Nem a révhöz, nem a partra,
Nem a hívek honába.

S addig hijják, addig csalják
Ki csalatni szeret,
Míg rászedik és ott hagyják —
Szerencsétlent szerfelett.

Akarod a szeretetet
Megismerni s érni el,
Építs máglyát és felette
Önző szíved égesd el.

S ámbár nagy a megtört szívnek
Kínja s kínzóbb zsarátja,
De csak az önvértanúnak
Lehet igaz barátja.

Mert a ki csak önnönmagát
Bálványképen szereti,
Nem tudja mi a szeretet,
Nem méltó szeretettni.

Dobd a világ drága lomját
Oda a lángok közzé,
Ha ez szíved gyöngyszamatját
Önzéssel el-lemezé.

Ne bánd, ha szegény fejedre
A rossz világ vést kiált,
Tudd meg, hogy e sok fényes por
Közted s Istened közt állt.

G. A.

Apróságok Wesley életéből.

63. A kingswoodi iskola. Kingswood azelőtt királyi vadászterület volt, ahonnan nevét is nyerte (királyi erdő). Az erdők alatt szénrétegek voltak, ezért irtották ki az erdőket és szénbányákat alapítottak. A kingswoodi szénbányászok annak idején rossz híren állottak istentelenségük miatt.

A kingswoodi iskolát a legalkalmasabb időben alapították. Whitefield tette le az alapkövet és Wesley nem sokára átvette annak vezetését és fenntartását. Nagy és áldásos befolyást gyakorolt és később a prédikátorok fiainak iskolájává lett. Ezek közül sokan itt tértek meg és léptek a prédikátori szolgálatba, úgy hogy nem csupán, mint iskolájukra, hanem lelki szülőhelyükre is hála-lásan emlékeztek vissza. Az iskola épületének egyik ablaktáblájára ismeretlen kézírással a következő szép szavak vannak írva: „Isten szeretet“, és egy másikra: „Isten itt jelen van. 1744“.

Wesley Kingswoodot az ő édes pihe-nőhelyének mondogta. Az iskola épületében volt dolgozószobája, ahol ő számos gyönyörű és tanulságos prédikációját és tudományos könyvét és füzetét írta. Ebben a dolgozószobában kezdte el az ő keresztény könyvtárát gyűjteni, amely később ötven kötetet tett ki.

64. Cooke Zsófia, a legelső vasárnapi iskolai tanítónő. Cooke Zsófia, egy igen tehetséges fiatal leány, már kora ifjúságában Wesley barátságát élvezhette. Két évig volt

a házában és iparkodott szavaiból és tanácsaiból a legjobb tanulságot meríteni. Így még évek múlva is emlékezett a reggeli köszöntésére, amellyel barátságosan mosolyogva üdvözölni szokta: „Zsófia, éljél ma.“

Ez a jelentőségteljes reggeli üdvözet később nevezetesen abban teljesült be, hogy ő társalapítója lett a Raikes által megkezdett vasárnapi iskolának. Gloucesterben született, Raikes Róbert szülőhelyén és őt igen jól ismerte.

Raikes egy napon egy csoport rongyos, elhanyagolt gyermeket látott az utcán és így szóló Zsófiához: „Mit tegyünk ezekért az elhanyagolt gyermekekért?“ Ő így felelt: „Tanítsuk őket olvasni és vigyük őket magunkkal a templomba.“ Így hozták Raikes úr és Cooke kisasszony az első vasárnapi iskolásokat a templomba. Amikor e kevés reménységre jogosító csoport gyerekkel az utcán végig haladtak, az emberek kinevették őket.

Raikes úr vasárnapi iskoláját Cooke kisasszonnyal 1784-ben kezdte meg és a következő évben Wesley az ő lapjában jelentést közöl róla. Együttal, az ő gyülekezetét is buzdította, hogy mindenfelé utánozzák e nemes példát és így lett azóta a vasárnapi iskola a keresztény egyház egyik legfontosabb és legáldásosabb munkája.

A nemes leány később felesége lett tiszteletes Bradburn Sámuelnek, aki a metodista prédikátorok egyik leghirnevesebbike volt. Hetvenötödik életévében halt meg diadalmaskodó hitben.

65. Wesley vasárnapi iskolája Szavannában és Boltonban. Wesley már szavannai tartózkodása alatt is 1736-ban, az esti istentisztelet előtt a gyermekeket oktatni szokta. Ő volt tehát az első, aki a vasárnapi iskola rendszerét bevezette.

Wesley 1787-ben a következőket jelenti: „Boltonban 800 gyermek nyert oktatást vasárnapi iskoláinkban, kb. 80 tanítótól. Este ezek közül a gyerekek közül sokan körül állottak a házat. Én negyven vagy ötvenet közülök behívtam és felszólitottam őket, hogy énekeljenek. Bár néhányan közülök sírván, nem énekelhettek, mégis azt hiszem, hogy a király kápolnájában nem énekelhettek szebben, mint ezek a gyermekek.“ Néhány hónappal később a vasárnapi iskolának 900 növendéke volt.

Szerkesztői rovat.

Tábori levelező lapon a következő sorokat kaptuk: „Kelt levelem 1915. V. 21. Mély fájdalommal tudatom a mélyen tisztelt Lelkész úrral, hogy Dietrich Károly szakaszvezetőt — 6. honv. gyal. ezred 4. század-

beli — 1915. V. 20. Drohobiciól délkeletre, Neudorf község bevételénél ellenséges dum-dum golyó fején találta. A hőst, mivel még életben volt, mikor tüzelő állásba előre mentünk, bekötöttük. De az én belátásom szerint ezideig hősi halált halt. És tudatom, hogy én 29 korona és 80 fillér pénzt és egy órát találtam nála; kérem ezért a Tiszteletes úrtól hozzátartozóinak címét, hogy nekik e dolgokat beküldhessem. Mély tisztelettel Haupt Géza.

E sorok máj. 30-án jutottak kezünkbe. Azóta értesültünk róla, hogy a kedves *Dietrich* testvérünk tényleg hősi halált halt és hogy a drohobici temetőben egyházi pompával eltemették. E hír mélyen meg fogja indítani mindazokat, akik őt ismerték. *Dietrich* testvérünk egyik legtevékenyebb tagja volt az egyháznak és nagyban elősegítette a szeghegyi gyülekezetünk felvirágzását. Fájjaljuk mindnyájan, hogy ily korán kellett elveszitenünk őt, de megnyugszunk a mindenható Isten végzésében. Különösen súlyos csapás ez ifjú feleségére is, akivel egyetértésben szolgált a hős az Úrnak. A jó Atyánk a mennyekben, azonban gyógyírt fog küldeni az ő megsebzett szíve számára is.

Jövő számunkban még részletesebben kívánunk megemlékezni *Dietrich* hős testvérünk életéről.

A harctérről érkező levelek mindinkább tanúságot tesznek róla, hogy a szenvedés, nélkülözés és a halálról való gondolkodás általánosan üdvös hatást gyakorolnak testvéreinkre. Sokan, akik nem igen akartak tudni az Üdvözítő hű szolgálatáról, most arra kéri szeretteiket, hogy csak hűen szolgáljanak az Úrnak és szüntelen imádkozzanak.

A napokban is egy érdekes lap került kezünkbe. A sorok írója csak röviden arról értesít, miszerint csak egy kívánsága volna még ezen a világon. És e kívánság nem egyéb, mint hogy még egyszer hű testvéreivel együtt részt vehessen az istentiszteleten. Ott kint a táborban vágyódik a szív a közösség után! Bár csak örökre bevésődne kedves testvéreink szívébe az a tudat, hogy a keresztény, testvéri közösség a legnagyobb kincsünk e földön!

És mi akik itthon maradtunk, tanuljuk meg becstülni e legnagyobb kincsünket. Ne legyen semmi, ami ezt háttérbe szórhatná. Áldozunk fel kényelmet, anyagi javakat, világi tekintélyt és előnyt ennek a közösségnek! Ébredjünk tudatára annak, hogy tulajdonképpen minden értéknélküli és céltalan, amit nem e testvéri közösség érdekében cselekszünk. —

Imádkozzunk a hadrakeit seregünkért és különösen emlékezzünk meg testvéreinkről!

Egy százévelőtti ébredés Dániában, Fünen szigetén.

Fünen sziget lakosainak száma mintegy százezer. 1818-ban a balti tenger eme szigetén vallásos ébredés támadt. Egy öreg csizmadia, születésére nézve zélundi, a sziget egyik tekintélyes falujában telepedett le; utazásai alatt kegyes emberekkel ismerkedett meg és bizonyosan ezek által buzdult fel a munkásságra. Krisztus eme hí tanítványa kezdetben csupán ama család körében, amelynek házában lakott, tartott házi istentiszteleteket; nemsokára azonban csatlakoztak hozzájuk néhányan a szomszédságból is; ezek között volt egy idősebb asszony is, aki az öreg ember beszédeitől mélyen meghatva, indítatva érzé magát arra, hogy maga is Jézushoz menjen és tőle bűnbocsánatot kérjen. Otthon férjével is arról beszélgetett, amivel szíve telve volt, és kérte, hogy ő is menjen el a gyülekezetekbe. Eleinte *Madsen Keresztély* mit sem akart tudni róla; ugyanis ő földi javakért küzdött és dolgozott vasár- és tünnepnapokon is. — Utoljára azonban mégis engedett neje állhatatos kérésének és ellátogatott a gyülekezetbe; Isten kegyelme nagy hatással volt reá és hosszú, nehéz küzdelem után elnyerte Isten békességét, amely meghalad minden értelmet. Új életet kezdett és ő is indítatva érzé magát, mint a lelki atyja, lelkeket keresni az Úr Jézusnak.

A világ gyermekei eme változást *Keresztély*nél nem szívesen látták; azelőtt ugyanis lakadalmakon és más ünnepek alkalmával a vendégeket tréfáival szokta mulatgatni, most, ha ily társaságokban részt vett, a vendégeket megintette, hogy *Krisztus*hoz jöjjenek. A szigeten a lelki élet mind jobban elterjedt. — *Madsen Keresztély*nek meg kellett jelennie a hatóság előtt, ahol barátságosan rá akarták venni, hogy csupán az övéi építésére szorítkozzék. — E szelíd hang megindította az őszinte kézműves szívet és megígérte, hogy engedelmeskedik. — De alig ért ismét haza, megbánta engedékenységét, visszament a hatósághoz és kijelentette, hogy nem köthetethi meg magát tevékenységében.

Erre most már Fünen szigetén a hívőket üldözni kezdték. De akárhogyan is üldözték őket, nem ijedtek meg és folytatták kegyes életüket. Számuk pedig egyre gyarapodott. — Sokszor fordultak világi és egyházi hatóságokhoz, de sehol sem hallgattak rájuk. — Ekkor elhatározták magukat és *Madsen Keresztély* levelet írt a kegyes anyakirálynénak, hogy lépjen közbe népéért a királynál, mint azt valamikor a jámbor *Eszter* cselekedte. De ime, mi volt az eredménye

e kérvénynek? Csak még nagyobb üldöztesben lett részük. Hosszabb idő múltán Isten a trónörökös szívét indította könyörületes-ségre, úgy hogy már most ő lépett közbe a hívők ügyében; ő saját maga meggyőződött róla, hogy ezen emberek javarésze jó polgár és becsületes keresztény.

Ennek az lett az eredménye, hogy Fünen püspöke, a sziget összes papjaihoz leírt, hogy a saját kerületükben nagyobb szelidséggel bánjanak a hívőkkel és türelemmel és szívességgel iparkodjanak velük megbékülni. Ezentul a gyülekezeteket a hatóságok többé nem háborgatták.

Madsen Keresztély 1829 februárjában halt meg 52-dik életévében. Fünen szigetén, az evangélium összes barátai azt a bizonyítványt állíthatták ki neki, hogy őszinte, igaz és buzgó volt a lelkek megmentésében, igen tevékeny az igazság megismerésének terjesztésében és munkás és szorgalmas földi hivatalában. Még az ellenségei sem tagadhatták meg elismerésüket. Emléke áldás marad és sokáig tovább fog élni azokban, akiket a keresztre feszített Üdvözítőhöz vezérelt.

Ma! ezid 4, 7

„Ma, ha az Úr szavát halljátok, megne keményítsétek szíveteket“ így szól az Úr hozzánk a Szentlélek által. A megtérést nem lehet senkire sem ráparancsolni. Azonban ha az Úr szólít előfordulhat, hogy valaki szívét megkeményíti és füleit bedugja. Erről sokszor beszél az Úr a Szentírásban. Az

Methodista istentiszteletek tartatnak:

Budapest, VII., Rottenbiller utca 85.: Vasárnap d. e. 10 és d. u. 5 órákor, kedden és csütörtök este 8 órákor.

VI., Petneházy utca 25. (Angyalföld): vasárnap és szerdán este 8 órákor.

Bácsfeketehegy, Petőfi utca 486.: Csütörtökön este 1/2 8 órákor.

Budakeszi: Vasárnap és Csütörtökön este 8 órákor.

Cservenka: Vasárnap d. u. 2 órákor.

Csurog, Szűk-utca 1211.: Vasárnap d. u. 8 és csütörtök este 1/2 8 órákor.

Kishegyes: Időnkint.

Kiskér: Vasárnap d. u. 2 és Szerdán este 8 órákor.

Kucora: Vasárnap d. u. 8 és Péntek este 8 órákor.

Szeretettel meghívjuk! Mindenkit szívesen látunk!

Üdvözítőnk előbb gondol a megmentésünkre, mint mi magunk. Ő akkor jön, mikor eljött az ideje. Nem mintha az üdvösségünkért halálra kellene imádkozni magunkat. Az Úr minden korszakban beszél. Ő szólott Ábrahámhoz, mikor ez 99 éves volt: „Én a mindenható Isten vagyok, éljél én előttem és légy hű“; és így beszél Ő mindenkihez bármely időben. Istennek, ezen irántunk tanúsított kegyes viselkedéséből láthatjuk, hogy nem nehéz üdvözülni.

Isten országa nem áll oly dolgokban, amik a jelen életünkben kívánatosaknak tetszenek, mint: jó napok, amik után a test és vér kívánczik; de nem is önmegtartóztatásban. Az Isten országa örömszág, folytatórtó boldogság.

Eljött-e hát az Isten országa hozzánk? Tudjuk-e, hogy szegény bűnösök vagyunk? Nyertünk-e kegyelmet és irgalmat? Leborultunk-e az Üdvözítő lábaihoz és elmondtuk-e: „Bűnös emberek vagyunk“, hogy e vallomás révén kegyelemért esedezzünk? Birjuk-e ama békességét, amely minden értelmet meghalad és ama örömet, amely felbuzdít?

Kedves Olvasó! Ügyelj Isten szavára: „Ma!“ A holnap az ördög kalendáriumában van. Azonban tudd meg, hogy ha az Úr szavát hallod és a felajánlott üdvösséget megveted és kemény szívvel fordulsz el az Isten Fiától, akkor részed lesz a halálban, amelyből már visszatérés nincsen. Borzasztó, ha tudván Isten akaratát, mégis inkább a kárhozzátot választod!

Kula: Hétfő este 8 órákor.

Nagyszékely: Időnkint.

Óbecse, Mező utca 64.: Vasárnap d. e. 1/2 8 és este 1/2 8 órákor és Péntek este 1/2 8 órákor.

Ókér: Időnkint.

Ósódv: Vasárnap d. e. 9 és este 7 órákor.

Szeged: Időnkint.

Szeghegy: Vasárnap d. e. 1/2 9, d. u. 2 és este 1/2 8 órákor; Kedden este 1/2 8 órákor.

Szenttamás: Vasárnap d. e. 1/2 10 és este 1/2 8 órákor. Szerda és Csütörtök este 1/2 8 órákor.

Tiszakálmánfalva: Vasárnap d. e. 9 és este 1/2 7 órákor; Szerdán este 7 órákor.

Újszivác: Vasárnap d. e. 9 és este 7 órákor.

Újverbász, Rákóczi F. út 436: Vasárnap d. e. 1/2 10 és este 8 órákor; Szerdán este 8 órákor.

Újvidék, Jenőherceg utca 5.: Vasárnap d. e. 10 és este 1/2 8 órákor; Csütörtök este 8 órákor.

Kiadja: a „Keresztény könyvesház“ k. f. szövé. Budapest, VII., ker. Rottenbiller-utca 35. szám.

Felelős szerkesztő: Jakob János, Újvidék, Jenőherceg utca 5.

Nyomatott Boros György könyvnyomdájában Újverbáson.